

AUGUSTE RODIN EN ZIJN DENKBEELDEN OVER KUNST

DOOR DR. C. J. WIJNAENDTS FRANCKEN.

(Slot).

Hoofdstuk IV.

RODIN'S DENKBEELDEN OVER KUNST

HET is altijd interessant en waardevol, een kunstenaar zich te hooren uitspreken over de kunst die hem 't meest aan 't hart gaat, en hem nevens zijn productieven arbeid ook eens zich te zien begeven in theoretisch-aesthetische beschouwingen. Wel is waar is geniale kunstschepping niet de vrucht van redeneering, veeleer van intuïtieve ingeving, berustende op aangeboren gaven; maar dit neemt niet weg dat het belangwekkend blijft, de inzichten te hooren van den kunstenaar zelven, en niet alleen die van zijn beoordeelaars, die zoo licht geneigd zijn eigen denkbeelden naar voren te brengen en in de plaats te stellen van wat de beoordeelde zelf denkt en bedoelt.

Evenwel, het komt slechts zelden voor, dat een groot kunstenaar zich uitlaat over wat hem bij zijn werk bezielde. Hij heeft wel wat anders te doen dan zich rekenschap te geven van zijn inspiraties, en zijn vrijen tijd gebruikt hij er liefst voor om uit te rusten of zich te ontspannen en nieuwe impressies op te doen. Zelfs in de litteraire kunst, bij dichters, romanschrijvers en dramaturgen is het slechts bij hooge uitzondering dat een hunner, als b.v. Hebbel, zich uitspreekt over de techniek en het wezen van zijn kunstgebied. Hoeveel te meer nog geldt dit van beeldende kunstenaars. Zij versmaden het gewoonlijk, zich te verdiepen in theoretische uiteenzettingen en overdenkingen; zij voelen daar den lust niet toe of missen bij onvoldoende opleiding in die richting het vermogen zich duidelijk en logisch uit te drukken en wat bij hen omgaat te brengen tot klare zelfbewustheid.

Des te meer mogen wij het op prijs stellen, wanneer wij een enkele maal zulk een uitzondering op den regel ontmoeten. Dit nu is het geval bij den grootsten, en in elk geval beroemdsten beeldhouwer van onzen tijd, Auguste Rodin, die niet ten onrechte is vergeleken bij zijn beroemden voorganger Michelangelo. Van Rodin toch zijn, onafhankelijk van elkander, door Judith Cladel, Paul Gsell, Camille Mauclair en Gustave Coquiot een aantal gesprekken opgeteekend, die zij met den meester voerden in diens laatste levensjaren en waarin deze allerlei opmerkingen en oordeel-